

Dossier

 Daniel Gabarro
danielgabarro.cat

Aula Interior

Eines pràctiques per viure en plenitud

**ERRORS QUE T'IMPEDEIXEN AVANÇAR:
EL BÉ I EL MAL
LA REALITAT**

Dossier 2
Segona sessió d'octubre

Índex

Utilitat del dossier	3
Previs: ho recordes?	4
Higiene psicològica	4
Introducció	5
Primera perspectiva: sobre el bé i el mal	6
Segona perspectiva: sobre el bé i el mal	17
Reptes o tasques per a aquesta setmana	20

Utilitat del dossier

Després de cada sessió rebràs un **dossier que resumeix els continguts impartits al curs** perquè puguis completar els teus apunts.

A més, d'aquesta manera, no caldrà que prenguis apunts si no ho desitges.

No obstant això, **el dossier no substitueix la sessió**, perquè a la sessió hi ha coses que s'expliquen i no es poden plasmar al dossier. De vegades, el que es diu és menys important que el lloc des d'on es diu i això és difícil de captar per escrit.

Recordeu que **l'assistència a la classe en diferit o en directe és el 80% del resultat del curs**.

T'animo a escoltar diverses vegades la sessió.

Aprofita que està en àudio i vídeo.

T'animo a estar al grup de Telegram, si encara no hi ets: rebràs allà la sessió en àudio i en un sol clic, la podràs escoltar: molt pràctic!

Previs: ho recordes?

Abans d'entrar en el tema d'avui, et plantejo unes preguntes.

1. Per què suggereixo que **l'amor** és una acció i no un sentiment?

Ho has pogut veure en la teva pròpia vida que t'importa com actuen (quan diuen estimar-te) i no el que senten?

2. Per què creus que intentar que els altres s'adaptin a mi és ser **egoista**?

Per què **cuidar-te** és un acte de generositat? Què et permet compartir?

3. Recordes les **4 normes de l'ajuda**? Quines són?

Higiene psicològica

Cada dia fas higiene física: rentar-te, pipí, caca, raspallar-te les dents...

Tenir cura de la higiene psicològica també és important.

Et suggereixo 3 accions que t'ajudaran molt a tenir més calma interior:

1. **Dormir prou hores** i de prou qualitat. Està demostrat que mentre els medicaments psiquiàtrics milloren la depressió en dos punts, dormir prou millora la depressió en sis punts. Per tant: descansa, dorm suficient. D'acord?

2. Fes **exercici físic suau**. També està demostrat que l'exercici físic millora, en la mateixa quantitat que els antidepressius, l'estat d'ànim de les persones. No et demano que facis esport violent, sinó que facis exercici físic suau. És una forma de cuidar-te.

3. **Evita informació tòxica:** redueix el número de telenotícies que veus, de diaris que llegeixes, de novel·les o pel·lícules de por o de suspens.... Especialment, abans d'anar a dormir. En la mida que puguis, abans d'anar a dormir llegeix una lectura que t'ajudi interiorment... com els apunts d'Aula Interior! Així, durant la nit, l'inconscient anirà fent feina.

Creu-me que aquestes 3 accions poden ajudar-te molt en el teu benestar interior.

Introducció

El tema del bé i del mal és central .

La seva importància és molt gran perquè **transforma totalment la nostra visió del món**. I quan dic que la transforma totalment no estic exagerant.

Des de la psicologia transpersonal s'afirma que, quan aquest tema s'integra, aconseguim un nou nivell de pensament superior, un nivell de **pensament de segon grau que ens porta a una pau profunda**. La llàstima és que, segons diuen els estudis, **menys del 7% de la població humana** ha assolit aquest pensament de segon grau. Diuen que vivim en un planeta amb persones poc evolucionades! He, he, he... i **Nosaltres formem part d'aquesta necessitat d'evolució!**

Us demano que **no cregueu res del que digui a continuació**, però que obriu la vostra ment per **verificar-ho**.

Si alguna cosa la verifiquem i comprovem que és certa, com no creure-la? Però no es tracta de creure per creure, sinó de **donar fe del que s'ha comprovat i de viure-ho** en primera persona: ben diferent!

En aquest dossier abordaré el tema del bé i del mal de dues maneres:

Primer abordaré l'explicació del tema seguint una estructura i un ordre.

Després explicaré, novament, el tema del bé i del mal amb una altra estructura i unes altres paraules. Així, s'incrementen les possibilitats que m'expliqui amb claredat.

Naturalment, al final del dossier us suggeriré unes **tasques per a aquesta setmana: verificar que el que hem dit aquí és cert** i que, tal com veureu es resumeix que **“només el bé existeix, ja que el mal no existeix ”** o, en altres paraules, **“només la saviesa existeix en graus diferents i, amb poca saviesa tendim a generar bastants problemes”**, he, he, he...

Però millor no m'avanço i començo explicant el tema del bé i del mal seguint una lògica i després l'explicaré des d'un altre angle.

Primera perspectiva: sobre el bé i el mal

El primer és preguntar-vos (i ho suggereixo ara perquè ho penseu abans de seguir llegint) que **intenteu contestar: Què és “el bé”?**

Us prego que ho penseu.

Tenir criteri sobre les coses és una **eina fonamental per viure conscientment**.

Si fem servir paraules de les quals desconeixem el significat, serem presoners/es del significat social d'aquestes paraules: no estarem pensant, sinó que serem pensats pels prejudicis socials. No serem lliures, no serem persones adultes sinó presoners del que és social.

Créixer interiorment implica tenir criteris propis, verificats. Tot i que això, moltes vegades, ens porta a tenir una visió que contradiu les afirmacions socials!

Així doncs, us pregunto: **“Què és el bé?”**

I per respondre això se m'acut afirmar que el bé és **allò que permet l'evolució d'alguna cosa, allò que permet el creixement de la realitat, allò que permet que les coses siguin i segueixin creixent** .

Vist des d'aquest punt de vista, el que passa ja és el bé. Per què? Perquè tot l'univers està en evolució, en expressió, en creixement... Tot el que passa és que la realitat està en un procés continuat de creixement i expressió.

De fet, podríem preguntar-nos: què pot impedir a la realitat evolucionar?

I crec que veureu que la realitat sempre evoluciona, que res no pot aturar aquesta expressió perquè **la realitat és pura i imparable evolució** .

Una altra cosa serà que, des del nostre punt de vista, creguem que alguna cosa hauria d'evolucionar cap a una direcció i acabi evolucionant cap a una altra. Però això només és el nostre judici: la realitat no pot deixar d'evolucionar, de créixer, d'expressar-se...

Podem posar l'exemple d'un arbre: des de la llavor inicial no deixa de créixer i evolucionar... Naturalment, podem pensar que la mort de l'arbre no és un bé, ja que sembla que l'arbre deixa d'evolucionar. Però si ho mirem més atentament, veurem que la mort de l'arbre forma part d'un procés més gran de renovació i expressió: gràcies a la seva mort, sorgeixen nous processos. Així doncs, encara que pugui semblar quelcom "un mal" des d'un nivell subjectiu, vist **des d'una perspectiva més gran no és sinó una demostració més d'un procés infinit i continu d'evolució i expressió** constant.

Sovint el "mal" és, simplement, veure una realitat des d'un nivell de comprensió inferior al que aquell fet respon.

La realitat no deixa mai d'expressar-se. La realitat és pura expressió. Des d'aquest punt de vista, això és el bé: una potenciació i expressió i evolució continuada del que existeix.

I en aquest punt de la classe vaig voler donar un consell pràctic sobre LA realitat i els seus tres àmbits: la realitat de la VIDA, la realitat dels ALTRES i LA NOSTRA realitat.

La diferència és clara: **LA realitat és tot el que existeix** . No només un trosset, no només el que jo “veig i toco”, sinó tot el que existeix. Absolutament tot. **LA realitat és tan absolutament el tot que no hi ha res que pugui existir fora de la realitat** .

La idea de quelcom real que existeix fora de la realitat és un absurd en si mateix (això que sembla evident tindrà importància al mes de juny, ja que en parlar de la divinitat o de l'energia que tot ho constitueix o de Déu o com li vulgueu dir, veurem que no pot existir res fora de la Realitat que ja És, literalment impossible... i aquí cauran visions infantils d'un “déu” separat de la realitat damunt d'un núvol amb una barba blanc i una túnica refulgent...).

També us vull cridar l'atenció perquè no reduïu la realitat al que “es veu i es toca”, ja que està demostrat científicament que només podem veure i tocar un màxim del 10% del que sí que existeix: no captem la llum ultraviolada, ni els ultrasons, ni la matèria fosca, ni...

Els éssers humans només podem “veure i tocar” el 10% del que existeix. Però això no fa desaparèixer aquell 90% que no podem captar amb els nostres sentits! Doncs això continua sent LA realitat.

Bé, deia que LA realitat és tot allò que existeix, absolutament tot. Però després us vaig preguntar (amb la intenció d'oferir-vos un criteri que us sigui molt útil a les vostres vides): i quina és la NOSTRA realitat?

Plutó forma part de la realitat, però no forma part de la nostra realitat, ja que no podem influir gens en Plutó. I en aquesta explicació hi ha implícit el criteri que us suggeria que uséssiu per adonar-vos de quina és la vostra realitat i poder separar el que és la vostra realitat del que només són idees o creences o circumstàncies: **la vostra realitat està limitada al que podeu transformar**.

Moltes persones es passen la vida lluitant contra una cosa que no poden canviar perquè creuen que això és la seva realitat. Però si jo no tinc capacitat de canviar quelcom, això vol dir que aquest quelcom no és la meua realitat.

Veient-ho des d'un altre angle, crec que podem **diferenciar 3 tipus de realitat**:

La realitat de l'univers o de la vida: que plogui, que hi hagi la gravetat, que hi hagi milions d'estrelles... però no hi puc fer res: només em queda acceptar aquesta realitat perquè és la realitat l'univers i no la meua!

La realitat dels altres: allò que els altres éssers fan, senten i pensen no depèn de mi. Jo no puc pensar, sentir o actuar per un altre. Puc intentar influir-hi, però no puc determinar la seva conducta. Per tant, allò que ells pensin, senten o facin no és la meva realitat: només em queda acceptar-ho perquè és la realitat dels altres i no la meva!

LA MEVA realitat: aquella part de la realitat que sí que puc modificar al marge que els altres vulguin o no. El que jo penso, el que jo senti o el que jo faci (encara que m'amenacin i em lliguin de peus i de mans puc decidir, per exemple, odiar o no), depèn només de mi. Aquesta sí que és la MEVA realitat!

Aquí remarco que saber **diferenciar LA MEVA realitat és clau per actuar amb eficàcia i serenitat:** em concentro en el que sí que puc fer i deixo caure la fantasia de transformar les realitats que no són la meva.

Naturalment, no estic negant que jo pugui influir en els altres. Però **no confonc el fet d'influir amb el de “determinar o decidir”.**

Quan vull que algú actuï diferent, intento influir perquè canviï la conducta. Però que ho faci no depèn de mi. **Quan diferencio entre “la meva realitat” i el que no és la meva realitat, elimino gran part del patiment interior.**

No robeu els problemes als altres! Responsabilitzeu-vos dels vostres!

Tant de bo aquesta aportació pràctica us sigui útil!

No ho oblideu: la vostra realitat és només aquella petita part de la realitat que sí que podeu transformar al marge que els altres vulguin o no.

Això ho vaig explicar perquè moltes vegades confonem **la realitat amb els nostres desitjos .**

Ho vaig explicar per **trencar la visió infantil de creure que tot el que penso és la meva realitat.**

No.

Només allò que puc transformar és LA MEVA realitat. Confondre'ns és enganyar-nos.

Allò que passa, és la veritat. Puc imaginar que no hauria d'haver-hi guerres. Però hi són: aquesta és la veritat.

Molt important: no caiguis en l'error infantil de creure que, perquè ho penses o ho desitges és veritat. La veritat és el que passa.

I, en un sentit més profund, la veritat és el que aprens del que passa.

Per exemple:

Si la teva parella t'és infidel: aquesta és la veritat. Punt. No importa que no t'agradi.

I a un nivell més profund, la veritat és el que comprens. Seguint amb l'exemple: comprens que no tens la relació de parella tancada o monògama que pensaves tenir.

Ho reitero: que t'agradi o no és irrellevant. La veritat és el que passa i el que puc comprendre del que passa.

D'altra banda, una altra manera d'enganyar-nos és creure que certes coses existeixen a la realitat quan només són paraules.

Durant la classe vaig remarcar que **l'existència d'una paraula no implica que allò que defineix aquesta paraula existeixi**. Per exemple, que la paraula "unicorn" o "drac volador" existeixi, no vol dir que existeixin ni els unicorns, ni els dracs voladors.

Moltes vegades creiem que alguna cosa existeix, simplement perquè la paraula existeix.

Això és un error que ens porta a creure que alguna cosa és real (forma part de la realitat) pel fet que tenim una paraula al diccionari que la defineix.

I vaig posar exemples de coses que creiem que existeixen, però que no tenen existència en si. Vegem-ne un parell d'exemples:

Llum i fosc.

Vegem: la **llum sí que existeix**, ja que està composta de fotons. Però la **foscó no existeix**, ja que no existeixen els "foscons".

Puc portar llum (fotons) a un lloc, però no puc portar «foscons» a cap enlloc (com a molt puc reduir o evitar l'entrada de la llum). Per tant, encara que existeixi la paraula "foscó", la foscó no existeix com a tal.

Calor i fred.

La **calor sí que existeix, ja que** és el resultat energètic del frec que es produeix en els àtoms. A més velocitat de fregament, més calor. Però aquí només hi ha "velocitat de fregament": pot ser més gran o pot ser menor, però no existeix "l'antivelocitat".

Per això sempre hi ha calor: n'hi haurà molta o n'hi haurà poca, però és calor; **el fred no existeix**. Quan estem sota zero, estem "a sota zero de calor": poca calor. De fet, les neveres i els aires condicionats no creen fred, sinó que redueixen el moviment dels àtoms, redueixen la calor. El reitero: no és que es creï fred (que no existeix) sinó que es redueix la temperatura o calor que és l'únic que existeix.

Podria posar-ne més exemples: com la humitat (quantitat d'aigua present) que sí que existeix mentre que la "sequedat" no existeix, ja que són gradacions d'humitat. O el so (que sí que existeix) mentre que el "silenci" no existeix, ja que són gradacions de la major o menor presència de so...

En línia amb el que estic explicant (i espero que estigui quedant clar!) la **realitat està composta de coses existents que poden trobar-se en major o menor grau**. Podem veure aigua i n'hi haurà molta o poca, però no existeix "l'antiaigua".

Podem veure llum i n'hi haurà molta o poca, però no existeix "l'antillum".

Podem veure animals i n'hi haurà més o menys, però no hi ha els "antianimals".

Pot existir la sorra, però no existeix "l'antisorra".

I encara que parlem d'"antimatèria" a l'espai no és que sigui una matèria que "no existeixi" sinó que és una matèria que existeix, però de la qual no se'n té ni idea de què està constituïda i el seu funcionament...

La realitat, per tant, està **constituïda només de coses que sí que existeixen en major o menor grau.**

La realitat és, doncs, GRADUAL i no dual.

És a dir, hi haurà més o menys aigua, més o menys llum... quantitat o gradació del que existeix!

No obstant això, la nostra visió (i el nostre llenguatge) és dual i ens enganya . Ens fa creure que hi ha la llum i la foscor, el so i el silenci, el fred i la calor...

I també creiem que hi ha el bé i el mal.

Sí, gran part de la moral social i de la visió de la societat està construïda sobre la hipòtesi que hi ha el bé i hi ha el mal.

Però (i això és nuclear d'aquesta sessió i ho serà al llarg de tot el curs), el mal no existeix.

Ho repeteixo: el mal no existeix.

No dic que no hi hagi situacions desagradables, ni que no hi hagi dolor o patiment. Però allò que afirmo que és la visió que existeix el bé i el mal és falsa.

Solament existeixen nivells diferents de bé, només existeixen gradacions de bé .

És clar que pot semblar que la mort d'un animal sigui el mal (i segurament així ho viurà subjectivament aquest animal), però a escala global no és un mal, sinó una part del ball de la vida, de l'evolució de la realitat, de l'expressió de la totalitat, d'un procés continuat de renovació...

És clar que pot semblar que una serp mossegui un ratolí i se'l mengi com una cosa dolenta... però és l'evolució de la vida a través de la serp! (encara que ja imagino que el ratolí no estarà gaire content amb aquest final...).

Però això també es pot veure així en la conducta humana. No existeix el mal. Només és una paraula al diccionari sense equivalència a la realitat.

I aquí volia arribar!

Totes les persones (i dic totes) actuen tan bé com saben i poden.

El que passa és que algunes saben poc i, és clar, generen molt de patiment al seu voltant. Però no ho fan perquè siguin “el mal”, sinó perquè han desplegat poca saviesa dins seu.

Quan algú **roba**, busca un bé: tenir alguna cosa que no tenia.

Quan algú fa un acte de **corrupció**, busca un bé: beneficiar-se.

Quan algú **viola**, busca un bé: sentir plaer o poder.

Quan algú **mata** busca un bé: alliberar-se d'un enemic.

Quan algú fa un **atemptat** busca un bé: obligar la societat a acceptar la seva visió del món (que creu certa).

Quan una mare/pare **crida** el fill/a, busca un bé: que l'obeeixi.

Etcètera.

Totes **les persones miren de cobrir les seves necessitats** i, algunes, ho fan amb molta violència... però el que les motiva és cobrir les seves necessitats! Allò que les motiva és el seu bé!

Ningú s'aixeca dient-se que avui s'equivocarà a propòsit.

Tots actuem pensant que tenim raó.

Però dependrà del nostre nivell de saviesa, **les nostres accions seran més o menys doloroses**. Però no som “El Mal”.

El mal, com a tal, no existeix.

Ho veus?

Et prego que no tanquis la teva ment.

Sé que el que dic no és pas habitual.

Et prego que ho **procuris mirar amb objectivitat** .

O potser tu no has cridat ningú?

O potser tu no has plantat una plantofada o un cop mai a ningú?

O és que potser tu no has mentit ningú? (Si dius que no, em sembla que ara estàs mentint).

I, és clar, quan ho vas fer hi havia motius que et van portar a fer-ho.

No es tracta que siguis el mal, sinó que **al món hi ha saviesa que s'expressa en major o menor grau**, al món hi ha amor que s'expressa en major o menor grau...

MOLT IMPORTANT: No és el mateix justificar que entendre.

No us estic demanant que justifiqui Franco, ni Stalin, ni Pinochet, ni Hitler, ni ningú.

Només us demano que **mireu amb objectivitat i intenteu ENTENDRE** que, des del SEU punt de vista, creien tenir una raó per actuar i actuaven buscant allò que ells consideraven el seu bé.

Ja ho sé: molta gent va morir, molta gent va patir... Però ells buscaven allò que creien era la seva visió del bé.

El mal no existeix.

Hi ha graus de bé o de saviesa o d'amor, ja que el món no és dual sinó gradual.

I què implica això en l'àmbit personal?

Doncs implica que **no lluitarem contra res, sinó que buscarem recolzar** que les virtuts creixin.

Doncs implica que nosaltres **no lluitarem contra els nostres defectes**. Perquè els **defectes no existeixen**: són la menor presència d'una virtut. I què fer si tenim una petita presència d'una virtut? Doncs fer-la créixer!

A Aula Interior no lluitarem contra els defectes, sinó que **treballarem a favor de les virtuts.**

Quan les nostres capacitats creixin, els "defectes" desapareixeran necessàriament igual com desapareix la "foscor" quan encenem una llum o igual que desapareix la "sequedat" quan tirem aigua o igual que desapareix el "fred" quan encenem una estufa.

Sí: lluitar contra els defectes és un greu error, ja que si lluitem contra alguna cosa que no existeix, mai aconseguirem cap resultat. I, a més, perquè la lluita és un moviment psicològic que ens fa corresponents a una vida plena de violència.

Adonar-nos-en és clau: doncs ens fa veure que el camí no és la lluita contra els defectes, sinó la potenciació de les virtuts. **Les virtuts o capacitats sí que existeixen, però els defectes no; són paraules que indiquen la menor presència de virtuts!**

I, és clar, si el mal no existeix i totes les persones fan el que poden amb el que saben, aleshores **no existeixen els culpables.**

Com seria algú culpable si no sap actuar millor? Necessita **aprendre!** No càstig!!

I, naturalment, com a conseqüència lògica, **tampoc no existeix la injustícia.**

Com tindrem una societat més justa si els qui la componem no tenim saviesa? La nostra societat és el resultat inevitable del nostre nivell de saviesa i, és clar, amb la poca saviesa que tenim només podem tenir situacions poc agradables.

No és injust, sinó inevitable.

Quan tinguem més saviesa, tindrem societats amb menys patiment.

Igualment, certes estructures socials poden treure el millor de nosaltres o el pitjor. Ho dic perquè allò que considerem "justícia de la nostra societat" és la suma de les capacitats individuals, però també dels instruments col·lectius amb què ens dotem.

Ah! Una penúltima cosa: no ens carreguem el patiment. És molt útil: gràcies a ell podem aprendre. Com sabríem que no tenim prou saviesa si no veiéssim els

resultats dels nostres errors? Ja ho veus: **també el patiment és, doncs, útil.** I, és clar, com a útil és part del bé...

I aquí hi ha una darrera idea que vull remarcar: si creus en el bé i en el mal, hauràs de lluitar contra el mal per bondat... **i això omplirà de violència la teva vida!**

Si creus a la culpa, tendiràs a venjar-te i a castigar... **i això omplirà de dolor i violència la teva vida!**

Si creus en la injustícia, buscaràs ser justicier o justiciera... **i la teva vida s'omplirà d'agressió, lluita i violència!**

Ho reitero: **mentre seguim creient en el bé i en el mal, ens farem corresponents a un món de dolor i d'agressió.**

És això el que vols per a tu?

Uf!

Quina classe tan intensa la d'avui, oi? Una bomba, oi?

Sé que estic posant de cap per avall la visió de la realitat que molts i moltes de vosaltres teniu.

Et prego que **no em creguis.**

Et prego que **miris amb atenció** el que dic.

Et prego que ho llegeixis tantes vegades com calgui i que preguntis tot el que no captis (però fes l'esforç d'entendre o m'inundaràs a dubtes que ja estan explicades en aquest text! Si us plau, **pregunta després de llegir aquest dossier i d'escoltar la sessió diverses vegades... i, també, de llegir el butlletí de dubtes.**

Et prego que busquis **verificar si el que dic és cert.** No tanquis la teva ment a aquestes paraules només perquè siguin incòmodes!

D'acord?

Doncs mil gràcies per la teva valentia.

I a continuació explicaré el mateix amb altres paraules. Així si el que he escrit a dalt no et serveix, espero que el següent si et servirà.

Segona perspectiva: sobre el bé i el mal

Alguns estudiosos de la consciència humana, com el filòsof *Ken Wilber*, afirmen que si superem la creença errònia de l'existència del mal, conquerirem un pensament de segon grau que ens portarà a una existència plena de pau i comprensió.

La creença que **el mal existeix i lluita contra el bé** és una creença molt arrelada a la nostra cultura. Sobre aquesta es construeix gran part de la nostra visió del món. No només hi basem novel·les, pel·lícules, llegendes, contes... sinó també la visió de la nostra vida.

Dividim el món en "bons i dolents", entre els qui fan el bé (els bons i les bones) i els que fan el mal (els dolents i les dolentes), entre els que defensen la seguretat (els bons i les bones) i els qui són terroristes (els dolents i les dolentes), els del nostre partit (els bons) i els d'altres partits (els dolents)...

Tota la nostra vida queda emmarcada en aquesta idea. Hi ha uns malvats molt malvats que busquen **EL mal** perquè ho porten a la sang, perquè **forma part del seu ADN**.

Però aquesta visió socialment construïda **és errònia i falsa** .

Quan fem "un mal", encara que podem ser conscients de generar dificultats i dolor a altres persones, animals o coses, no ho fem pel mal en si, sinó perquè donem més importància al nostre bé, al nostre plaer, a les nostres idees, a la nostra venjança, als nostres ideals... que al "dany" que estem infligint.

El que dic és que **el mal no existeix** .

Quan agredim els altres, encara que no estiguem ignorant el dolor que els generem, sempre ho fem **pensant que tenim un motiu que ho justifica**.

Encara que robem alguna cosa, matem algú, encara que fem trampa a Hisenda ocultant l'IVA, encara que posem les banyes a la nostra parella, encara que ordenem el bombardeig d'una ciutat, encara que comprem un producte barat -que sabem ha d'amagar explotació laboral i contaminació ambiental-, no ho fem per danyar i només danyar, sinó perquè tenim un motiu que ens justifica. Creiem tenir una certa raó, busquem un cert bé.

No estic afirmant que aquestes conductes no generin mal. És clar que fan mal! El que afirmo és que el «mal» és una conseqüència no buscada, que el que es busca és una cosa que es considera “bo” partint, segurament, d'una visió miop i egoista.

La idea que el “mal” com a tal existeix, ens ajuda a creure'ns al costat dels “bons” i amb motius justificats per anar contra els “dolents”.

Aquesta creença genera dolor, genera violència i agredeix la gent. Aquesta creença, però, no és la demostració de l'existència del mal, sinó una mostra de la nostra ignorància.

Els cocodrils són perillosos, però només són cocodrils. Si t'emportes un cocodril a casa, no t'estranyi que t'enganxi i t'arrenqui la mà i se la mengi. No es tracta de maldat, sinó de la incapacitat del cocodril de posar-se al teu lloc i de teixir vincles afectius, de tenir empatia, de reconduir la gana cap a formes de menjar que no facin mal als altres. Els cocodrils són cocodrils: tenen un cervell reptilià i encara han d'evolucionar per poder actuar diferent. **No són el mal, els falta evolucionar, aprendre.** Són, d'alguna manera, ignorants. Són perfectes com a cocodrils, però perillosos. Agredeixen, però no són el mal.

Amb les persones passa exactament igual. Quan algú demana una factura sense IVA, encara que sàpiga que potser està perjudicant els serveis públics, en valora més l'estalvi que el perjudici que genera. No és EL mal.

Quan un país inicia una guerra, ho fa sota la justificació d'uns ideals o d'evitar un perill que sembla més gran o buscar un guany... No és per maldat, és per ser cocodril.

Quan no es recicla el paper o el plàstic perquè fa mandra, tampoc és per maldat, sinó per ser petits cocodrils.

Quan una persona mata una altra perquè vol els seus diners o la viola perquè desitja viure un plaer que no obtindria altrament, també es deixa portar pel seu cocodril interior: valora més els diners o el plaer que la integritat de l'altra persona.

Som cocodrils. Cadascú al seu nivell. Alguns som cocodrils molt perillosos, d'altres menys. Però tots som cocodrils incapaços de posar-nos sempre i en tot moment al lloc dels altres i actuar sempre amb justícia. Naturalment això acaba fent mal a persones.

Alguns agredim més que altres, **però no som diferents en essència, sinó en grau.**

No es tracta que uns siguin bons i altres dolents, no es tracta que el mal i el bé existeixin i estiguin encarnats en uns i no en altres. Sinó que, simplement, uns tenim més o menys evolució i coneixement que altres: tots som cocodrils, uns amb una mica més de saviesa i altres amb força menys.

Si falta saviesa, ja sabem què hem de cercar.

Si has comprès això, entendràs que és absurd lluitar contra el mal. No es pot lluitar contra alguna cosa que no existeix sense complicar les coses, sempre s'acaba "danyant" molta més gent...

Els cocodrils **necessitem ajuda per evolucionar.** Com el que ens falta és saviesa, és clar que és això el que hem de buscar: coneixements perquè anar evolucionant.

El món no s'explica com una lluita entre el bé i el mal, sinó com un anar obtenint més saviesa, anar aprenent i evolucionant. Com més saviesa es té, menys mal es fa

als altres i al planeta. Com menys saviesa es té, més mal ens generem a nosaltres mateixos, als altres i al planeta.

Per tant, **el mal del món s'explica a partir de la ignorància.**

Aquest és el veritable problema. **La ignorància està a l'arrel del dolor, el dany i la infelicitat.**

Resulta obvi, doncs, entendre que ensenyar i intentar estendre **la saviesa és l'únic antídote possible.**

**MOLT IMPORTANT:
És absurd lluitar contra el mal perquè no existeix.**

Només podem intentar **augmentar la saviesa al món i la transformació serà inevitable.**

El que hem de fer les persones interessades en la veritat, la pau i la humanitat és ajudar a incrementar el nivell de saviesa en la nostra realitat. La conseqüència immediata serà la reducció del dolor, del mal i de la infelicitat.

Deixem de creure i lluitar contra el mal. Enriquim el món amb comprensió i saviesa.

Actuem des del coneixement i el món serà diferent.

Reptes o tasques per a aquesta setmana

I quines tasques us proposo per continuar avançant aquesta setmana?

1. Et prego que **t'obris a la idea que el mal no existeix.** No et tanquis. Deixa-la reposar dins teu. Investiga-ho. No vulguis tenir raó: investiga-ho.

2. Aquesta setmana, quan miris algú com si fos el MAL, intenta **posar-te al seu lloc amb la intenció d'entendre'l** (no dic que justifiquis aquesta persona, dic que intentis entendre-la) i comprendràs que li falta saviesa, però que no és EL mal com a tal. Naturalment, cal saber protegir-te de possibles agressions. Comprendre no implica convertir-nos en happy-flowers o en el sac dels cops dels altres.

3. T'animo a veure aquesta entrevista a una persona, ex-etarra, que et pot ser molt il·lustrativa... No jutgis. Intenta comprendre'l.

<https://www.ccma.cat/tv3/alcanta/preguntes-frequents/josean-fernandez-exmembre-deta-mhauria-agradat-reaccionar-com-el-poble-catala/video/5764308/>